HET KOORREISJE

Copyright © 2021 Rob Bouber

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie of internet zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij De Liefde VOF. Kanaaldijk 88, 1831 GB Koedijk.

Omslagontwerp: Isabel van Daesdonk
Foto auteur: Chantal Driessen

ISBN 978-90-79915-39-2 NUR 300
BISAC: FIC27000
info@uitgeverijdeliefde.nl

Rob Bouber

HET KOORREISJE

UITGEVERIJ DE LIEFDE

...Mijn vader vertelde over ‘Cappricio Italien’ van Tchaikovsky. ‘Peter Iljitsch’ noemde mijn moeder hem. Papa was muziektechnisch niet geschoold; hij wist niets van triolen of van E-groot, maar hij vertelde dat het over een postkoets ging die je door het land kon horen rijden en dat de paarden de heuvel op draafden en je hoorde het span ook weer naar beneden denderen. Ik zag een hele reis voor me. Compleet met romantische jurken en rieten valiesjes. In feite heeft hij me leren dromen tijdens het luisteren.”

...Hij voelt zich eigenlijk nog te schuldig om de verhoudingen naar eer en deugd te tekenen. Hij fronst een paar keer, beaamt hummend en kijkt haar als een geslagen hond aan.
Ze hervat: „Ja, het was een hevige teleurstelling... Evengoed ben ik blij met wat we gehad hebben. Ik ben door onze ontmoeting en wat er op volgde sterker uit de bus gekomen. Ik ben zelfstandig. Voel me ijzersterk. Hoe graag ik je ook had, hoe lief je ook was, ik kan zonder je. Ik kan zonder jou; niet zonder mezelf. Ik heb geleerd trots te zijn op wie ik ben en wat ik doe..."

BAS EN TRIX

ACHTERBANK VAN DE BUS

„Het halve koor weet er van. Dacht je dat je man er dan op den duur niet achter komt? Denk je dat je het voor Henri geheim kunt houden?"
Na die ongemakkelijke vraag schuift Trix een halve meter van Bas af. Haar eerste impuls is onverschillig: „Ze moeten maar denken wat ze willen. Geklets en vermoedens heb je overal waar mensen om elkaar heen draaien. Wij zijn goeie vrienden; niet meer dan dat. Dat beeld moeten we overeind houden. Goeie vrienden... daar moeten we op blijven hameren. Wat zeur je nou toch Bas?"
„Goed... 't Is al goed, Trix. Ik geef alleen een onbestemd gevoel weer. Er zijn nu en dan toespelingen die onze richting uitgaan en die bezorgen me een onbehaaglijke onrust."
„Jaaah." reageert Trix geërgerd. „Niet leuk voor jou maar ook vervelend voor mij. Alleen zou ik niet weten hoe mijn echtgenoot het ooit te weten komt. Van wie moet hij dat horen? Hij heeft met niemand van het koor contact; alleen met Allards vrouw heeft hij een zakelijke relatie, maar Mieke zal hem nooit iets persoonlijks over ons vertellen, ook al zou zij het weten."
„Mieke?"
„Ja, de vrouw van Allard; ze eten wel eens bij ons", zegt Trix, nu wat minder vinnig. „Zij verzorgt de btw en de jaaraangiften. En mijn Henri wil zijn accountant, zoals hij haar noemt, te vriend houden. Vanwege de aftrekposten: cognac, champagne, etentjes, korte vakanties die hij als studiereisjes opgeeft. Als we een goeie verstandhouding met haar hebben, accepteert zij dat wat soepeler. Mieke weet precies hoe ver ze kan gaan met de belastingdienst. Henri heeft niet te klagen over haar. Nee, Mieke vermoedt niets, van haar hebben we niets te vrezen. En Allard is een goedzak. Maar wel bij de pinken. Hij is niet alleen een goeie bas, hij is ook een aangename gesprekspartner aan tafel.

Hij weet veel maar blijft ingetogen, loopt niet met zijn wijsheid te pronken. Ja, prettige man. Mocht het al ooit ergens ter sprake komen, dan wil hij helemaal niks over ons weten. Dat past niet in zijn wereldbeeld. Triviale zaken interesseren hem geen bal."
„En je man? Is Henri iemand die op onderzoek uitgaat?"
„Pas als hij iets vermoedt. Ik denk dat hij dan actie onderneemt. En als hij echt lont ruikt, zal hij binnen de kortste tijd achter de feiten komen. Hij moet voor zijn werk wel eens een officieus antecedentenonderzoek instellen. Vanwege een sollicitant die een vertrouwelijke baan ambieert. En dat gaat hem makkelijk af. Hij heeft zo zijn adresjes. En als het scheef zit, kan hij meedogenloos zijn. Als je als sollicitant iets belangrijks verzwegen hebt, nou, berg je dan maar. 'Verspilling, meneer. Ik zou u een factuur moeten sturen voor de tijd die ik door u vermorst heb. Hoe haalt u het in uw hoofd om zoiets te verzwijgen?' Ja, dan schiet-ie behoorlijk uit zijn slof."
„Je bezorgt me de bibbers. Ik hoop niet dat hij ooit onze verhouding in de gaten krijgt."
„Ontspan je nou, Bas. Maak je over dit weekend maar geen zorgen. Henri is vandaag naar een rugbywedstrijd in Castricum. Na afloop laat hij zich vollopen met ouwe maten van hem. En dan een stukje eten met de makkers. Die is niet voor middernacht thuis. En op zondag bereidt hij altijd de lopende zaken voor maandag voor. Dan is hij graag alleen."

JAVAANSE JONGENS

De luxe touringcar heeft voorin een rookvrij gedeelte. Dat deel van de bus was al snel volgelopen met mannen en vrouwen die geen trek hadden in sigarettenrook. Ook Allard, een niet onknappe lange vijftiger met golvend zwart haar en bruine ogen had er een plek bemachtigd, ofschoon hij een pakje driekwart zware Javaanse Jongens en een kartonnen etuitje met Rizla+ op zak heeft. 'Zalig, dat kruidige aroma', is een standaarduitdrukking als hij een versgedraaid sigaretje aansteekt. 'Niemeyer doet mij een groot genoegen met het importeren van de tabak uit onze oude archipel.'
Bas en Trix zijn achterin gaan zitten, in het deel van de bus waar wel gerookt mag worden. De rokers uit het niet roken-deel komen nu en dan naar achteren omdat ze daar een sigaretje mogen opsteken.
„Ik kom effe buurten." Allard komt bij Trix informeren of zij zin in het weekend heeft. Terwijl hij een fiks residu Javaanse Jongens uitstoot: „Hebben jullie het een beetje leuk hier achterin?"
„Ik zal blij zijn als we er zijn", antwoordt Trix, „het is hier om te stikken. Pfff. Kan er geen raampje open?'
„De bus is airconditioned, alle ramen zitten potdicht ." Allard kijkt erbij of hij schuldig is aan het ongemak dat die moderne voorziening veroorzaakt.
„Maar het staat hier blauw van de rook."
„We kunnen wel van plaats wisselen" biedt Allard aan. Ga jij voorin... Ga ik naast Bas."
„Nee, dat is niet gezellig voor hem", argumenteert Trix behendig. „Nee, we zijn net in een interessant gesprek gewikkeld."
„O, waarover als ik vragen mag?"
„Eh.. over de vraag of je als boekhouder makkelijker posten accepteert als je een vrienschappelijke relatie onderhoudt met de

opdrachtgever", zegt Trix, vrijwel naar waarheid. Allard schiet in de lach. „Aha, een situatie zoals bij jouw Henri en mijn Mieke. Ik geloof niet dat enige soepelheid grote verschillen in belastingaanslag zal uitmaken. Het gaat toch meestal om wat marginale postjes die Mieke in het voordeel van Henri uitlegt."
„Ja, gelukkig wel," lacht Trix en ze bevochtigt haar volle lippen, vooruitlopend op de zin die ze gaat uitspreken. „Ik vind het altijd een heerlijk gevoel dat als we ergens uit eten zijn de rekening naar Henri's bedrijf gaat."
„Uiteindelijk moet hij het toch betalen", zegt Allard. „Hij kan jullie dineetje als kosten opvoeren maar het gaat van het bedrijfsresultaat af."
„Maar op die manier is een reisje naar Parijs met een soupeetje in La Coupole voor ons te doen."
„La Coupole? Niet doen." adviseert Allard. „Het wemelt er van de Nederlanders. Het enige aardige daar is dat je een componistenkaartje krijgt en als je hoort dat Mozart aan de beurt is, kun je naar je tafeltje. Montparnasse is leuk maar als je nou lekker en gezellig wilt eten moet je naar de Place de Clichy. Daar zit een visrestaurant waar onder de luifels mannen in Bretonse truien en lange voorschoten de oestersoorten met je bespreken en waar je hoog opgetaste étagères met fruits de mer krijgt geserveerd. Om je vingers bij af te likken."
„Kunnen we misschien over iets praten waar we allemaal baat bij hebben?" onderbreekt Bas, die bij Allard tabak en vloei gebietst heeft en nu begerig de brand jaagt in het sjekkie. „We zijn per slot van rekening op 'een recreatief en gezellig uitje' zoals onze dirigent het daarstraks door de microfoon noemde. Een koorreisje met vermakelijkheden."
Trix wijzigt het gesprek: „Zeg Allard, wilde Mieke niet mee?"
„Nee, joh, dat is niks voor haar. Voor dit soort gezelligheid is ze niet te porren. Ze zou zich absoluut niet vermaken. Als er iets is wat haar vooraf niks lijkt, ontwijkt ze het. Maar eh... moest

jouw Henri niet mee?"
„Die heeft een rugby-toernooi in Castricum. Vindt-ie veel interessanter."
„Ik moet je zeggen, ik zit normaal gesproken ook niet te springen om dit soort uitjes. Maar het is wel eens goed om de mensen niet alleen tijdens het zingen maar ook in hun informele dagelijkse doen te ontmoeten."